

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Fiul rățacit.

Cât de milos ești, Doamne, că de câte ori merg în urma fiului rățacit, mă faci să simt și foamea lui! Această foame, — dacă nu e și cea fizică a fratelui meu rățacit din parabolă, — în tot cazul este foamea și setea omului îndepărtat dela hrana dătătoare de viață a harului și izvorul dulce al iubirii Tale. Mila Ta cea mare și iubirea Ta cea nemărginită se revarsă asupra mea și atunci când risipindu-ți darurile cele mai sfinte și uitând că sunt moștenitorul Tău, mă las învins de pornirile mele păcătoase și de ispitele lumii, — căci atunci mă faci să simt că nu mă iubești și aceasta mă doare. Neliniștea mea, foamea mea chinuitoare, setea mea arzătoare după iubirea Ta, care acum îmi rămâne as-

cunsă, e dovada iubirii Tale.

În toate năcazurile rățacirii mele Tu Te anunți, ca să simt, că fără Tine sunt iară uscată, călcată în picioare. Cât de milos ești!

Cât de înțelept ești, Doamne, că în toată dejosirea mea mi-ai păstrat o scânteie slabă în dorință, aceea de a-mi reface viața.

Iar când încep să mă îndoiesc chiar de existența voinții mele, atunci simt o urmă de energie în mine, care mă 'ndeamnă să pornesc din străinătatea amară — acasă la Tatăl meu. Dacă n'ar fi rămas aceste în sufletul meu ars de furia patimilor și apoi inundat de râul blestemat al desnădejdiei, aș fi și eu cadavru ambulant, fratele demonului, fiul morții. Dar Tu nu mă dai pierzării. Cât de înțelept ești!

Și cât de bun ești,

Doamne, ce nemăsurat de bun! Când sosesc acasă, eu, cerșitor, zdrențuros, flămând și însetat până la marginea posibilității, bolnav în trup și suflet, încărcat de toți microbii care atacă corpul, dar și de aceia care rod sufletul, Tu mă primești în brațele Tale. Când Te rog, să mă lași să fiu servitorul Tău, Tu îmi spui, că sunt fiul Tău iubit și când vreau să mă satur din mâncarea argaților Tăi, Tu în *Sf. Euharistie* îmi dai ospățul ingerilor, *Corpul și Sângele stânt al Tău*. Și toate le uiți, toate le ștergi și le ierți! Și ești fericit, că nu trebuie să-ți ascunzi iubirea. Și eu nu mai sunt rățacit, ci fiul Tău iubit.

Doamne, cât de bun ești!

Dr. Irina Berinde

„Coroana“ a vorbit.

Cu ocaziunea marei sărbători a neamului, cu ocaziunea comemorării „Unirii“ dela 24 Ianuarie, Regele ne-a vorbit dela „radio.“

Regele ne amintește tuttora că neamul românesc n'a fost decât un trup — dintru început — indivizibil — pentru totdeauna. Limba ne mărturisește faptul acesta: aceeași limbă se vorbește la Tisa, la Nistru, la Dunăre, în desigurile Carpaților. Unitatea politică ce s'a înfăptuit era o năzuință a neamului, un imperativ biologic. Această unitate e cerută de drepturile noastre etnice. Orice drept implică o datorie. Avem datorii față de neamul nostru; ni le impune virtuțile lui, rezistența lui etnică. Nu poate fi bun Român, nu poate înfăptui „Unirea“ decât acela care are încredere, credință desăvârșită în dreptatea cauzei lui. Fără încredere nu se pot găsi puteri pentru a birui pedicele. Pentru înfăptuirea lucrurilor mari e nevoie de răbdare. Răbdarea trebuie să fie unită cu perzistența năzuințelor și sforțărilor.

Ceeace ne trebuie acum, ca să desăvârșim, să întărim România de mâni, e „unirea.“ Azi, între frați, să înceteze luptele, rivalitățile, desbinarea. Toți trebuie să ne unim într-o singură „conlucrare desinteresantă,“ într'un sprijin mutual, neprecupețit pentru binele și folosul singurului factor permanent: „poporul.“

Acum e momentul nostru de a lucra pentru ca istoria să nu ne invinuiască, că nu ne-am făcut datoria față de neam.

Amintind pe făuritorii Unirilor, pe domniiorul Cuza și pe regele Ferdinand, Majestatea Sa zice: „Eu care sunt astăzi purtătorul acestei coroane, am datoria de a înfăptui consolidarea acestor uniri și sunt hotărât de a-mi îndeplini neșovăitor această datorie față de neamul meu cu sfințenie și cu credință.“

Cuvintele regelui sunt cuvinte magice: neamul vorbește prin cuvintele înțelepte ale Coroanei. E semn că suntem în oșjunul unei epoci mari. Să ne amintim numai de Richelieu al Franței, de marele ziditor al unirei Franței, să ne amintim de toate epocile mari din istoria popoarelor. Nimic nu se creează fără concentrare; un principiu unitar trebuie să subordoneze tot, trebuie să animeze întreg organismul până în ultimele lui celule. O întreagă subordonare și penetrare.

Clipele pe care le trăim acum, sunt clipe hotărâtoare: trebuie să muncim pentru neam; a nu ne supune autorității, a pune pedici, a compromite, a ne rade unii de alții, sub o formă oricât de spirituală ar fi ea, e a nu ne da seamă de grava chemare a vremii, e de a ne scoate cu o voință diabolică de sub „jugul Domnului,“ e a lucra alături cu Luci-

fer. Să ne fie în minte cuvintele sacre ale „Coroanei,“ să nu se uite că noi, Români, avem nevoie de un călcâi care să ne — apese capul — și acesta spre mândria noastră, nu trebuie să fie decât al „Coroanei.“ Să ni se lumineze sufletele, căci Dumnezeu încă se uită la noi! Amintim versurile lui Mircea Rădulescu:

„O! frați de suferință, o! frați de
[bucurie!
Cum pentru magii biblici a fost
[divina stea,
Eternă călăuză Coroana să ne fie,
Un vis avem în lume și-o sfântă
[datorie:
Uniți ca toți de-apururi să îngem
[nunchem sub ea!“

Octavia Corodeanu

Exerciții spirituale pentru doamne și domnișoare.

Știm cu toții că viața de azi, în forma cum ni se prezintă, e foarte obositoare. Ne macină nervii și ne usucă sufletul. Mai ales femeia luptă cu mari greutate, în care de multeori uită că și ea are suflet, deși nimic nu poate fi așa de important pentru noi decât viața sufletului nostru.

Acum o ocazie excelentă ni se oferă, ca să ne ocupăm puțin și de sufletul nostru, după atâtea nopți nedormite pentru cele materiale. Din Oradea primim apelul călduros, ca să ne grăbim la izvorul innoirii sufletului. În săptămâna luminată se vor ține Exerciții Spirituale pentru doamne și domnișoare la Oradea, să ne prezentăm și noi acolo, căci sufletul nostru merită trei zile de retragere. În nmărul următor vom publica apelul apărut în „Vestitorul.“

Dr. Irina Berinde

Despre buna conștiință.

Isus fiind în Ierusalim s'a dus în muntele maslinilor ca să se poată ruga liniștit.

Dimineața iarăși a venit în biserică și tot poporul a venit la El și șezând îi învăța.

Iară cărturarii și farizeii au adus la El o muiere adulteră și au zis Lui: Moise în lege ne-a poruncit că pe unele ca acestea să le ucidem cu pietrii. Dară Tu ce zici? Și acestea le ziceau ispitindu-l, ca să aibă cu ce al pârî. Neîncetând ei a întreba s'a ridicat și le-a zis lor: „cel ce este fără de păcat între voi, acela să arunce întâiu cu piatră asupra ei!” Iară ei auzind și văzând, ieșiră unul după altul, începând dela cei mai bătrâni până la cei mai de jos, și a rămas Isus singur, și muierea stând în mijloc.

Și ridicându-se Isus și nevăzând pe nimeni numai pe muiere, a zis ei: muiere unde sunt pârășii tăi? Nimeni nu te-a osândit? Iară ea a zis: nimeni, Doamne. (Ioan 8, 1—10.)

Iată ce minunat fapt și ce învățătură despre conștiință. Mântuitorul, care însuși spune, că nu a venit ca să strice legea ci ca să o întărească, deși nu i-a reținut pe acești farizeii și cărturarii dela executarea legii lui Moise, dar nici nu i-a încurajat la aceasta, ci invocând conștiința — partea integrantă a sufletului omului și busola așezată în om pentru a-i arăta neconținut direcția spre Creatorul său unde trebuie

să meargă și să ajungă dacă urmează acestei busole — a zis numai atâta că: „cel ce este fără păcat, acela să arunce întâiu cu piatră” asupra femeii păcătoasă. Iară conștiința — de care nici fariseii și cărturarii nu au putut scăpa, — a făcut că ei ieșiră rușinați unul după altul, fiind cu toții prea păcătoși, dela cei mai bătrâni și până la cei mai de jos.

Aceasta mare putere a conștiinței, nu numai evreii, ci dela răscumpărarea neamului omnesc prin Isus Hristos, în special toți creștinii o cunoaștem, a cunoscut-o însă chiar și filozofii păgâni.

Cicero (născ. în anul 106 înainte de Hr.) zice că conștiința are mare putere în două direcții și anume că cei păcătoși neîncetat tremură, bine știind că trebuie să ispășească păcatele lor, iar cei virtuoși trăiesc fără de nici o teamă, având bună conștiință.

Celalalt mare filosof asemenea păgân Seneca (născut în anul 2 și mort în anul 66 d. Hr.) spune că privind-ți păcatele, de nimeni și de nimica să nu te temi mai tare cași de tine însuși, pentru că pe alții și pedeapsa o vei putea, eventual, înconjura, dar pe tine însuși nicidecum. El a recomandat ca omul să grijească mai mult de conștiința sa proprie decât de ceea ce vorbesc oamenii despre el, pentru că lumea poate să și greșească, însă conștiința nicidecum.

Tot acest filosof a recomandat la timpul său că numai atunci să se gândească oricine a fi fericit, dacă poate trăi ca în fața tuturor, cași acela pe care deși îl acopere casa, totuși nu trăește în ascuns. Pentru că deși oamenii nu pot trăi cu ușile deschise — adică în fața lumii — au de portar conștiința lor. Pentru că ce folosește omului dacă se și ascunde, dacă faptele lui sunt bune, toată lumea o știe, iar dacă sunt rele ce îi folosește că nimeni nu știe dacă el însuși o știe? E om de nimica acela care desprețuește pe acest martor.

Deci dacă păgânii erau de aceasta părere, cu cât mai mult trebuie să prețuim noi acest martor, care nici când nu e mincinos, nici când nu jură strâmb, nicidecum nu greșește e deodată și judecător drept, judecata ni-o pronunță îndată și la moment după fiecare faptă cât de mică sau cât de mare.

Buna conștiință. De multe ori s'a vorbit despre ea, și e mare adevăr, că nu este loc de repaus mai liniștit și mai moale, cași buna conștiință. Doamne ce liniște ne dă seara când ne culcăm și putem spune că în ziua aceea nu am făcut nimica în contra conștiinței noastre, că toate le-am isprăvit conștient și prompt.

Adeseori se întâmplă însă, că omul nu știe cum și ce are de făcut. Între astfel de împrejurări, totdeauna e bine a asculta de vocea conștiinței care ne arată ce și cum avem de făcut. Iar dacă am fost răpiți

de vre-o patimă, e foarte necesar ca seara după ce am terminat toate lucrurile să ne gândim la toate cele ce am făcut sau am neglijat în cursul zilei și atunci vom ști barem ulterior că cum ne-am purtat, cum ar fi trebuit să facem și astfel făcând barem cu alte ocazii vom grijii mai bine, iar grijind astfel, în tot cazul vom și proceda mai corect și atunci vom avea întotdeauna o bună conștiință.

Semne bune din Viena. Cetatea veșnic tulburată de multele curente politice diametral opuse, începe a reveni la sentimente bune. Citim în gazete, că ministrul instrucțiunii în urma insistenței corului episcopal a ordonat, ca în școlile din nou să se facă rugăciuni, ce până acuma nu s'au făcut.

Poșta administrație

Cu profundă venerațiune chităm abonamentul primit în suma de 300 Lei dela *Exzellența Sa Valeriu Traian Frențiu* din Oradea.

Oficiul parohial Ardușat. Am primit abonamentul de 100 Lei.

Hazota Grigore Grigaci Borșa. Am primit 108 Lei complectarea abonamentului pe 1933.

Poșta redacției.

On. Redacție: „Vestitorul” — Oradea. Vă rugăm să ne trimiteți Nrul cu publicarea exercițiilor spirituale pentru femei. Numărul acela nu ne-a sosit.

Pedagogia Orientului

Blândeța, răbdarea și desinteresarea erau cele mai frumoase virtuți ale învățătorului evreu.

TALMUDUL Poruncește: Pedepsește copilul cu o mână și îl mângâie cu amândouă.

BEN GAMALA, arhiereu, zicea: Fiecare sat trebuie să aibă o școală. Dacă elevii vor fi în număr de 25, vor avea un învățător, dacă vor fi mai mulți, va funcționa și un ajutor. Dacă numărul va trece peste 40, va fi nevoie de doi învățători.

ISUS HRISTOS pedagogul dumnezeiesc atât de lapidar expune esența pedagogiei în cuvintele evanghelice: Lăsați pruncii să vină la mine!

Rugăm abonații noștri ca să achite costul abonamentelor.

Calendar săptămânal.

4 — 10 Februarie 1934.

4. Dumineca Fiului rătăcit. (Ap. I. Cor. 6, 12 Evg. Luca 15, 11.) C. Isidor Pelusiotul
5. Luni M. Agata
6. Marți C. Vucol
7. Mercuri Ep. Partenie † 946
8. Joi M. Teodor Stratilat † 319
9. Vineri M. Nichifor † 258
10. Sâmbătă M. Haralampie † 202.

„Ce folos de ladă plină cu bani, dacă conștiința e încărcată cu răutăți! Vrei să ai bunătați, iar tu nu vrei să fii bun! Trebuie să-ți fie rușine pentru bogăția ta, dacă tu ești un stăpân atât de rău. Ce folos are bogatul, dacă are de toate, însă pe Dzeu nu-l are! Oare nu Dzeu i-a dat toate? (Sf. Ieronim, Serm. 12)